

KÖZHIR

XII. 10. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XI. félév. 12. szám.

A szokásos vacsora elfogyasztása után két - pezsgősüvegtől származó - durrulás jelezte, hogy a december 5-i KÖZHIR-szerkesztés kicsit más volt, mint a többi. A néhány hete beígért generációváltás most vált aktuálissá. S hogy ez aktuálissá váljon az érintettek számára, rendhagyó módon két tollforgatót: Szabó László eddigi főszerkesztőt és Hamza István volt felelős szerkesztőt meginterjúváltuk. Most az egyszer ők válaszoltak a nekik feltett kérdésekre.

- Egy kicsit nézzünk vissza az évszázadokra! Mikor jelent meg először a KÖZHIR?

Sz: - 1975 szeptemberében, Kórádi Gyula felelős és Kárpáti Zoltán főszerkesztő irányításával. Azóta a kar hallgatói, dolgozói minden héten olvashatják a lapot.

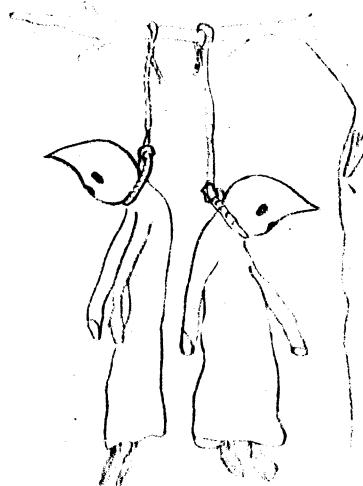
- Hogyan kezdődött „újságírói pályafutásotok”?

H: - Én rajzolóként kezdtem, első években koromban. Akkor még ezt hittem / s ez be is igazolódott! /, nem tudok cikket írni. Másodiktól kezdve ez megváltozott.

Sz: - Lellén volt egy gólyatábor, ott kért meg Komócsin Zoli, hogy írjak egy cikket. Abban az évben csak kettőt írtam. Másodévk elejétől jártam le minden héten. Gépeltem, címetek írogattam. Aztán odáig fajult a dolog, hogy Komócsin Zolitól és Mile Keresztől mi kettőn vettük át a stafétabotot, egy ottagú társaság tagjaiként; akkoriban csak Pásztor Jutka, Kelemen Gábor és Balogh Iare tartozott a társulathoz.

- Milyen elképzelésekkel állítottok neki az új feladatnak?

Sz: - Mivel elég váratlanul ért mindkettőnk a megbízás, fix kon koncepciónk nem volt. Először nem tudtuk, mit csináljunk, aztán lapterveket készítettünk; az aktuális KISZ-es és egyéb eseményeket összefűrtük, ezekkel próbáltunk összhangban lenni. Ez rutint adott, a fő területeket rögzítettük magunkban. Így a lapterv fölöslegessé vált.

Elsősorban az aktualitásra ügyeltünk. Hetenként jelenünk meg, így gyakorlatilag mindenre tudunk reagálni. A KV-vel is rendeződött a viszonyunk, meghívott tagok lettünk így a KÖZHIR összekapcsolódott a KISZ-essel. Erre - véleményem szerint - nagy szükség volt és van. A harmadik fontos mozzanat, hogy kulturális témákkal is foglalkozni kezdtünk.

- Miben fejlődött, ha fejlődött szerintetek az újság?

H: - Eleinte a hivatalos ünnepekre kötelező jellegű cikkek jelentek meg. Aztán ténykedésünk alatt ez leredukálódott, jelenleg azt hiszem, valóban olyan cikkek jelennek meg, amik „maguktól” íródtak meg, nincs izzadságszaguk.

Érzésem szerint a fiatalos hangvétel hiányzott előttünk. Túlzó volt az újság, a külalak - bár sokat fejlődött - még most is javítható.

Sz: - Talán mond valamit, hogy a 78-as heti 450 példányból 750 lett. Ennyi KÖZHIR fogy el ma.

- Mennyire ismerik el a lapot „hivatalos körökben”?

Sz: - Egyéni és kollektív dekán-jutalmak jelzik, hogy figyelemmel kísérik a lapot. Párttaggyűléseken rendezetesen értékelik

a „cég” munkáját. Ezt főleg azért érzem jelentősnek, mert ugye a KÖZHIR azért elsősorban diáklap.

- Mi maradt ki idáig cikkeitekből, munkátokból?

Sz: - Első írásaimmal kapcsolatban az volt a legnagyobb problémám, hogy a cikkből a több száz olvasó azt „értse ki”, amit mondani akartam. Rengeteg dolgot viszont most kezdek megérteni, érzésem szerint most tudnák a leghasznosabban dolgozni. Ami bosszantott néha, az a visszhangtalanság, vagy az, ha valamilyen reagálás áttételesen jutott el hozzánk, ha valakit tudunkon kívül „emeltünk fel, vagy nyomtunk el”. Nagyon bántott, ha valaki a formát kifogásolva kényelmesen elhaladt a lényeg mellett.

H: - Ami engem bánt, az az itteni és az egyéb KISZ-munkák közötti ellentmondás. Nálunk elég lázas munka folyik, ami a mozgalom más területeire nem mindig jellemző... / Annak ellenére, hogy a BME-n viszonylag jó a helyzet /.

- Milyen érzésekkel adjátok át az újságot?

Sz: - Az öt BME-s év alatt az újságnál töltött idő volt a legszebb. Csodálatosnak érzem azt a hangulatot, közösséget, ami a KÖZHIR-csapatra ma jellemző. És nem utolsósorban nehéz olyan emberektől, barátoktól bizonyos értelemben megválni, akiknek megismerése, a velük végzett munka nagy élmény volt. Talán elég, ha Szever Palit, Tárján Fricit, vagy Balogh Iarét említem.

H: - Rengeteg „jó show” volt. Talán a legfontosabb érzés, hogy amit mond, leír az ember, az sok mindenkire eljut, talán használhatunk is vele. Gyakorlatilag aki egyszer eljött szerkeszteni, az - kevés kivétellel - itt is maradt. Ez a munka egyébként óriási energiá befektetést jelentett, és talán ezért is hiányérzetem lesz.

Sz: - Igen, és nagyon nehéz olyan

folytatás a 2. oldalon

HULL A PELYHES FEHÉR HÓ

Péntek este, a 22. órák hírek végén azt közölte a Meteorológiai Intézet, hogy a légnyomás erősen süllyed, az éjszaka -2...0 C-os lehűlésre lehet számítani.

A józan paraszti észzel gondolkosok egy tetemes része ebből levonta a megfelelő következtetést: havazni fog, reggelre oszások lesznek az utak, így is lett, puha, fehér hótakaró fogadta az ébredő várost; a gyerekek örültek, lehet szánkóznai, hógolyóznai, hóembert építeni. Az utakon a helyzet akkor még nem volt rosszabb, az autószerzők bíztak abban, hogy a téle felkészültek a felelős szervek, volt rá idejük bőven.

Hétfőre, és főleg éjszakára azonban elcsobbedt a pokol. Az ország nyugati felében tomboló hófúvások helyen megbénította a forgalmat, gázolai káoszok folyt az M I-esen a hóvárak és az égből szakadó hó miatt. Igazán becsütlendő, hogy a vihar kezdete után egy-két órával már az utakon voltak a hóvárak, a hóvárak, és le a kalappal a határak és járgányok előtt is. Mindenestre elgondolkostató, hogy miért kell országunknak egyre többször hozzájuk fordulni végső segítségért...

De mai fővárosban lesajlott, az egyszerűen rühözés. Egyes szemlélők szerint szombat éjszaka és vasárnap este között kb. 8 millió m³ hó hullott Budapest ut-

cáira, tereire. A Küsterületfenntartó Vállalat kétségbeesett közleményei tíspercenként "szakították meg" a rádió és a tévé mászókat, összesített késsel könyörögtek a szabadnapon lévő dolgozóknak, jöjjenek már be. Hát így készült fel a téle?! Váratlanul jött? Csak a Meteorológiai Intézetnek kellett volna telefonálniuk, és mondjuk nem adnak ki annyi szabadnapot, máris nem lett volna annyira tragikus a helyzet. Hát megengedheti magának és a vállalat, hogy hétfőn reggel 8-ker még jégpáncél fedje a Rákóczi utat? Hol voltak a sódörpök, a sóderterítők, a homokos billenőcsök? Nagy hó hullott. Kisiklott egy 59-es villamos, egy 50-es is, elromlott a váltóberendezés a 4-es és a 6-os villamos vonalán, leszakadt a felsővezeték a 70-es és a 78-as trolis vonalán /hétfőn reggel!!! és kedd estére már meg is javították/, és még sorolhatnám. A vasútnak is valóságos istencsapása volt a hó, de ők megpróbálták saját erejükből dírrá lenni a gondokon, meg aztán a MÁV-ot igazán nem lehet tétlenséggel vádolni. Hétfőn reggel a Budapesti Igazgatóság /irodában dolgozó/ tisztviselői közül mintegy 120 dolgozó vett lapátot a kezébe, hogy segítsen megtisztítani a Keleti váltót.

Kérem, ez tragédia. Utoljára a bombázások alkalmával bémult meg így a közlekedés a városban. Pedig én állítom, hogy ezalótt már sokszor hullott ilyen hó Budapestre /igaz, az elmúlt tíz év telei elég szegények voltak hóban/, mégsem okozott olyan következményeket, mint amilyeneket egy földrengés szokott okozni.

Jómagam is volám mögött útton /sajnos/ vasárnap, és amíg áthaladtam a városon, egy /1/ sóder-szórd teherautóval volt szerencsém találkozni a Póti úton, az is állt, egy italbolt előtt. A Budapest környéki települések is szörnyű helyzetbe kerültek. A vonatok gyakorlatilag nem jártak, fürkélőlintra nem tudott kiessni az autóbussz és ott még sorsára sem olvasztották le az utat borító jégpáncélt. Az Eszterre vezető út sem látott semmiféle takarítójárművet a hócsés óta /ezeket a szerkeket péntek este 10 órakor írom/.

Itt tartunk 1980-ban. Nem hiszem, hogy a helyzetet nem lehetett volna gyorsabban megoldani. Csak éppen jobban körül kellett volna nézni saját portáján az összes vállalatnak és egyéb szervezeteknek, amelyek tehettek volna valamit a hóeltakarításhoz.

Rettegve nésem a barométert, elbálotn hallgatom a rádiót; már 1000 mbar alatt áll a mutató, s újra nedves légtömegek érkeznek az ország felé délről...
Mi lesz most?....

Szever Pál 561.

Áhjt. az 1. oldalról

valóait elhagyni, aziben a saját kezünk munkája is benne van.

- Ótravaló? Tánúcs?

M: - Nem féltem a lapot. Kerüljétek el a sajtóbetonnyokat, - mint ahogy idáig többé-kevésbé sikerült - de ne legyetek megalkuvók!

Sz: - Tánúcsot, ótravalót adni nem érdemes. Akkor lesz igazi az díjod, ha azok lelkivilágát, érzéseit tárózi, akik csodálják. Végszetül mindkettőnk nevében sok sikert, jó munkát és további szép eredményeket kívánok!

A frázisok elkerülése végett mi is hasonlót kívánunk minden, - reméljük, azért még nem búcsúzó -

ötödéves, „vén” KÖZHIR-esünknek!

Illés Gábor
Csarkuti György

Ez is hó ...

As elsőekben leírhatat szeretném még egy-két észrevétellel kiegészíteni.

Szétfeszülő cipőben, rosszabb autóval, málló hidakon, elmaródot kőművek felett, kipuustuló fák, növények között egyre hosszabbban szemlélem a Küsterületfenntartó munkáját.

Tudom, saúkeg van ma még a sóra, /nálunk gasdagabb országok sem tudják még nélkülözni/ csak valahogy ésszerűbben kellene felhasználni.

Pővárosunk egyik peremkerületben lakom, egy földvonalon, ahol busz is jár. Tavaly télen például hókével egyetlenegyszer sem tapasztaltam az 3. oldalán

KÖZHIR

folytatás a 2. oldalról

karították az utat, hanem annyiszor sóstak, hogy akár 15 cm-es hó is elolvadjon.

Nem ritka az sem, hogy erős lehűlés, vagy nagy havazás előtt sóznak, amikor az úttesten levő só víz a belekerülő újabb nedvesség annyira felhigítja, hogy megfagy, és az út minden jó szándék ellenére veszélyesebb lesz, mintha semmit sem csináltak volna. Rádásul a só hetekig nem engedő felvezéradni az aszfaltot, tovább növelve a jégképződés lehetőségét.

Más. Mintha a munkagépek körül sem lenne minden egészen rendben. Sokszor ballhatjuk a rádióban; a 236. úton árokba csúszott a hóéke. Magam is láttam már elakadni EIL hóéket olyan utóban, ahol személyautó már sikeresen átjutott. 150 lóerő, de csak két hajtott keréssel, téligumi, hólánc és differenciálzár nélkül.

Többesr jártam télen Szlovákiában a hegyek között. A határig csúszás, névess út, undorító lattyak horítja minduntalan a szélvédőt /só/. A határ után porasztra az aszfalt /nincs só/. Később a hegyek között az úton keményre döngölt hó következik. Ha kell, naponta többször is szórják érdecsítő szelékkel. A sebesség 60-80 km/h, hegyvidéki kicsit aggódnak is. Na, itt már vigyázni kell, jégborókák. Hamarosan azonban hatkerékűhajtású, tisztos teherautóval találkoztunk, elején tárcsás jégboréatúró.

Magas-Tatra. Útmenti étterem, kellemes meleg. Kint hóvihar, hófúvás. Néhfél óra alatt háromszor láttuk a hóéket elszárguladni. /A szárgulást nem képlatosan értem: a megakart tisztosítás, hatkerék-hajtású Tatra 40-50 km/h-s sebességgel túrta a havat./

Szándékosan idéztem a csehszlovákiai példát, hiszen ez bizonyítja, hogy hozzánk hasonló anyagi lehetőségek mellett is meg lehet birkózni esetenként még nagyobb hóval is.

Hanula Barna

EGY KITOLÁS ANATOMIÁJA

Izonyú hévvel lepott meg az idén az Andrások hava. A hirtelen lesúdult hótömeg, na meg a nagy erejű szél mindenhol szinte elháríthatatlan akadályokat gördített a közlekedés elé.

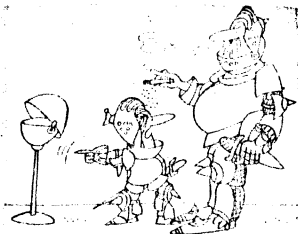
Rengetegen voltunk, akik - vasárnap este lévén olyan vonatra ültünk fel, amelyik kb. 15-17 órai út után érkezett fel Budapestre. Számoljunk egy kicsit utána. Ha valaki vasárnap délután 5-kor ült fel egy expressz vonatra, hogy még a hétfői órák előtt megérkezzen, akkor másnap /azaz hétfőni/ délelőtt 8-10-kor érkezett Budapest valamelyik pályaudvarára. De ha valaki hétfőn hajnalban indult el otthonról, hogy 10-kor kezdődő órájára beérkezzen, akkor az is nagyot csalódott, mert csak délután 4-5 óra körül futott be a vonata.

Igy hát nem csoda, hogy a hétfői vállalati gazdaságtan előadáson rop-pant kevesen voltak, ami szemet szűrt oktatónak.

- Azt hiszem, most érdemes katalógust tartanom!

Valóban nem köteles egy műagymeni oktató rádiót hallgatni, s katalógust is kell valamikor tartani. Csak hogy erre a hiányzásra Szent Péter adhatna igazolást, de most a nehéz közlekedés miatt szinte elérhetetlen!

Illés Gábor

RESE

-Jó napot kívánok. A GELKÁ-tól jöttem.

-Jó napot! De hiszen holnapra ígérték a javítást!

-Uram, jól haladtunk. Szóval, hol a hiba?

-Sejnos, azt hiszem, megint a trafó ment ki ebben az átkozott TV-ben. Nem lehetne...ööö... szóval minél hamarabb kicserélni? Tudom, hogy nehéz ügy, de...ööö... szóval nagyon hálás lennék!

-De uram! Hova gondol! Éppen van nála trafó, így ni, már jó is. Parancsoljon!

-Köszönöm. Üö... mennyivel tartozom?

-De kérem, hiszen még garanciális a gép! Viszontlátásra!

-Jó napot! Ön Kovács Lajos?

-Igen, kérem, tessék!

-Un telefonált a cedrepedés miatt!

-Igen, körülbelül fél órája.

-Ha, látom, elég csúnya a helyzet.

-Mikor tudnák megcsinálni? Jó lenne még a héten, tudja, vendégeis lesznek, ...persze nem lennék hálát...

-Kérem, most azonnal. Azért jöttünk. ... Parancsoljon. Az anyagokat sajd a HKI-val rendezzük. Minden jót, viszontlátásra!

-Jó napot, Ön Kovács Lajos?

A mosógép miatt jöttünk.

-Jó napot kívánok! Még reggel szóltam. Tudja,...

-Persze, elnézést, hogy csak most jövünk, de 10-kor nem volt itthon senki. Kérem, hol a "beteg", elhozom az új lapátkeréket.

-Tessék, itt van a fürdőszobában!

-No, ezt ide, ezt oda, kész is vagyunk.

-Nagyon szépen köszönöm. Kérem, fogadja el ezt a kis csokelyé...

-Szó sem lehet róla. Az OTP már rendezte az Ön átalánydíjas szerződésén keresztül.

-Cerrrrr...

-Halló, tessék.

-Jó reggelt kívánok, itt a telefon-ébredtő szolgálat. A pontos idő 6 óra...

Cserkúti György

Közér

A vezető leállítja a kocsit az erdei úton, s odaszól a mellette ülő stoppos hölgynek:

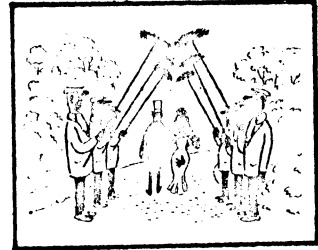
- Ha most erőszakoskodnék magával segítségért kiáltana?
- Csak akkor, ha önnek szüksége lenne rá..

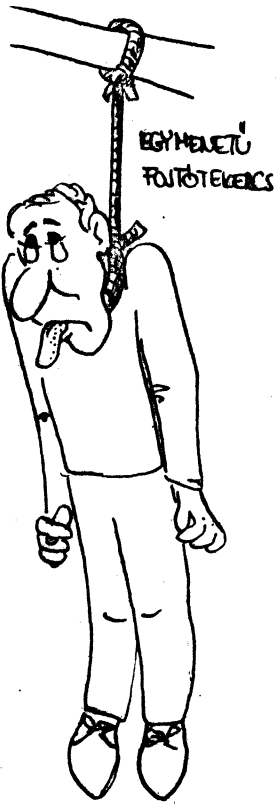
Naiv

A betörő megkérdi:

- Mondja, kedves börtönőr úr, miért van itt minden ablakon rács?
- A biztonság kedvéért.
- Ugyan kérem, ez túlzás. Ki fog egy fegyverbe betörni?

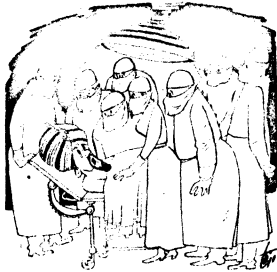

Pacifista - békés lópartí.

Bukle

Osztályismétlésre utasított diákok által elfogyasztott nagyobb alkohommennyiség.

- Allah segít! Idegen hárembe kerültem...

Egy katona és egy lány éjjel ülnek a padon. Takarodót fújnak, a fiú elszalad. Felsóhajt a lány:

- Istenem, istenem, már az sem biztos, ami az ember kezében van!

JUNIOR

Pistike berobban anyukájához:

- Anyukám, vegyél nekem egy biciklit!
- Nem lehet, kisfiam. Nincs rá pénzem.
- Akkor, Anyuci, játszunk papás-mamást!
- Na most már elég, eredj játszani!

Hazaér a papa, felesége elmeséli neki, hogy Pistike papás-mamást akart játszani vele, de ő nem ment bele.

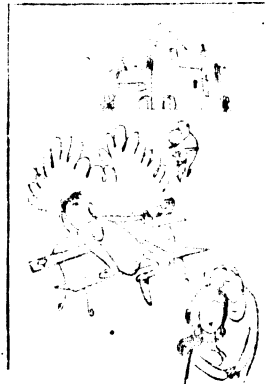
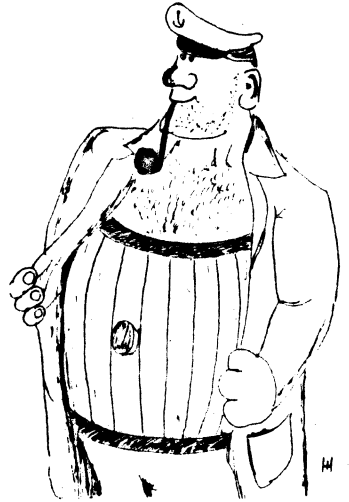
- Na de Anyukám! Tudod, a modern nevelés... Játsszál vele nyugodtan.

Másnap jön Pistike:

- Anyuka, vegyél nekem egy biciklit!
- Kisfiam, mondtam már neked, hogy nincs pénzünk!
- Akkor játszunk papás-mamást!
- Jó, játszunk! Mit csináljak?
- Menj be a szobába, vetkőzz le, bújj be az ágyba, várjál egy kicsit és én majd jövök!

Mamája csodálkozva ugyan, de teljesíti a kérését. Kivágódik az ajtó, és Pistike papája köntösében belép a szobába.

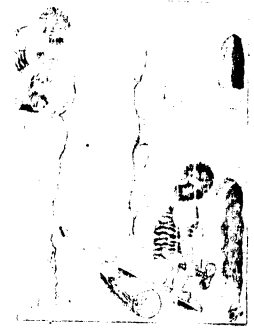
- Anyukám, most láttam egy csodálatos biciklit a sarkon. Vegyük meg a gyerekeknek!

Mindenkinek van valakije,
csak én vagyok nő!

Segítség! Rendeljen! rendeljen!

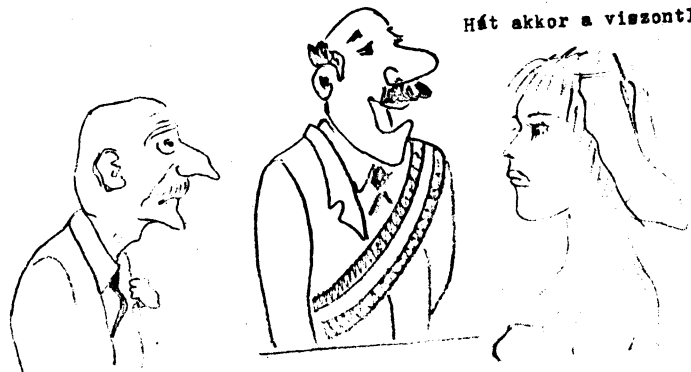

- A negyedikre kérem!

Cső csörren,
Tár zörren!
Fém surran,
Vér csurrani!
Galád halál kezéi!
Csont roppen,
Fej koppan,
Agy lötyten!
Megjöttem!
Rettentő völgyteknd
Mögöttem!
Ész elszáll,
Kín megvár!
Láng havad
Füst altat.
Furcsa fekete fall
Füst oszlik,
Ló botlik!
Bűz borzaszt,
Kórt hordasz!
Fusztuljon aki éli
Bél fordul,
Nyál csordul,
Csak csontok,
Meg hantok,
Meg lehetetlenek!
Ég dörög,
Rém röhög:
„Sok bamba
Nagy marha...
Ha-ha-ha-ha-ha-ha...”

-táP-

Hát akkor a viszontlátásra!

KÖZHIR: